

Alojzij Gradnik:

Pomlad.

Med travo pisano spi v solnčnem kresu
 blesteča kača, bela po telesu
 in gladka, mirna, zvita v mal obroč,
 se ko zapestnica srebrna zdi . . .
 Če trava zašumlja, se razpusti
 in čaka . . .

Bila je pomlad nekoč,
 in zdaj je spet . . . Jaz grem čez sočne trate,
 in moje misli so vse misli nate . . .
 Še v tvojem strupu teče moja krv,
 še gnile rane so — Zastonj bil lek
 je vsak mi in zastonj ves beg
 pred tabo, v srebru se blesteči črv.

Mladost.

Kje si, kje, mladost ti moja mila?
 Rosa — solnčni žar te je ožgal,
 prah srebrn — te veter je odgnal,
 bel oblak — si v nič se razgubila.

Kje je, kje je zdaj tvoj grob zeleni?
 Glej, jeseni moje zadnjih rož,
 bi po dolgi hoji truden mož
 nesel k tebi vekomaj zgubljeni.

